

גלים.

ליל דמיה. רך ושקט.
על הספינה הכל נדם,
אך בפנים עולה תנועה,
האזקנים לא ירדם.

ערה-גלים, דכיי-פרא,
נדאי קראו חג או מועד;
והרות, שר המחולות,
ייטיב צעדו על ים רועד.

אני ער ולבי מת בי.
עיני תוהות: ים, מה קרה?
מי זה הרגיו את מנוחתך
בליל דמסה? — מי הוא ערה?

צחוק ורעם על הפנים —
תשובת-בוז לשאלת-תמים;
אל גא תרגז, עלם תור,
שחים גלים, אנו נמים.

מחר בקר. יעור זפיר
ונעורו המשפירים,
ואמרת: אכן ישנו
גלים אתמול שנת-ישרים...

בופאלו, 1913.